Написав Світлана Касянчик
Четвер, 27 лютого 2014, 20:48

Нависнув світ Спітакською* плитою.
Здається мить - і виб'є душу з тіла.
Як важко залишатися собою,
Де править Суєта, де торжествує Сила,

Де справедливість змішана з злорадством,
На пробу мудрість віддає блюзнірством,
Баталії одвічні поміж братством,
І нудить від причастя лицемірством.

Як хочеться не бачити й не чути.
Чужі і власні вади проклинаю.
Маленьке "Я" всім світом каламутить.
Тримай мене, о Господи, благаю.

Не допусти у праведному гніві
Юрбою стати. Збережи від краху
На торжищі, що зветься Справедливість,
Злочинцю вимагати плату - плаху.

Введи мене, де мудрість милосердна,
Де ясний розум, мир і розуміння,
Де кожен вчинок - то любові зерна.
...Нависнув світ плитою голосіння.

*Спітак - місто у Вірменії, де під обломками будинкових плит була загинула більшість населення під час землетрусу. Цей вірш написаний 20 років тому. Інша подія, та той самий біль...

1993